Enderrock | Míriam Cano | Actualitzat el 05/02/2018 a les 09:30

Sala Apolo: l'olor de la nit

L'Apolo celebra 75 anys d'història amb una ampliació de la sala i mirant cap al futur amb nous formats i activitats que van més enllà de la música en viu

Albert Guijarro, director de la sala Apolo | Juan Miguel Morales

Pots olorar el perill amb tots els seus matisos quan algun dels teus amics, enmig d'una nit que albiraves tranquil·la, etziba allò de "fem un Apolo?". Així que intueixes l'ambientador dels lavabos, talment el bocí de magdalena proustiana, amb gust de roses sucada en birra, et venen al cap totes les matinades que has tancat la mítica sala del Paral·lel i has desfilat entre la multitud, escales de vermell vellutat avall, sabent que l'endemà en pagaries les conseqüències mentre la llum del dia et retornava a la realitat i engolies un xauarma abans de tornar a casa.

L'Apolo és així: o tot o res. Conec poca gent que sigui capaç de quedar-s'hi només una estona. L'ambient, la penombra i l'anar i venir constant et traslladen a una mena de terra de ningú, una treva amb el temps, on només pares de ballar per acostar-te a la barra. El mateix Albert Guijarro confessa que és el lloc on, si pogués, aniria a descontrolar-se, però esclar, n'és el director.

A la sala Apolo hi ha tocat tothom, d'aquí i d'allà. Hi hem vist alguns concerts preciosos de **The Magnetic Fields** o de **Marc Almond** només amb veu i piano, en una actuació que va acabar amb una ovació de quinze minuts i el públic llançant clavells a l'escenari. Hi hem escoltat concerts de final de gira de grups de casa nostra, per a qui la sala té una connotació gairebé talismànica, com **La iaia**, **Pau Vallvé** o **The New Raemon**. Hi hem viscut sessions precioses, com *Love Is Back*, un macroconcert que va servir per pagar una espatlla nova a Louise Samson d'**Anímic** i que va reunir **Mishima**, **Za!**, **Maria Rodés**, **Standstill**, **Joan Colomo** o **Sílvia Pérez Cruz**.

I per a molts ha estat també l'escenari del seu primer concert, per al qual han pagat una joguina

com a entrada: el tradicional concert solidari que organitza el Minimúsica. És Nitsa, és Nasty Mondays, és swing els diumenges i un frankfurt abans del concert. Els ?cinc mil que ballem entre el cel i l'infern', que canta **David Carabén**, no podríem explicar la nostra vida sense que hi sortís l'Apolo. I som una generació sencera: la que parla de coses que van passar fa 26 anys, la seva darrera etapa de concerts.